

Адвентистський ВІСНИК

№ 2 (368)
Лютий 2021

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьогомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

БОГ ГОТОВ СДЕЛАТЬ ЧУДО С ВАШИМ СЕРДЦЕМ

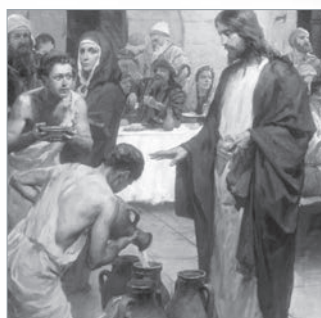
Почему Бог в жизни других совершает чудеса, а в нашей – нет? Сколько людей умерло во времена Христа? Великое множество. Однако Священное Писание повествует нам лишь о трех воскресенных Им: Лазаре, дочери Иаира и сыне бедной вдовы. Почему же сегодня мы почти не знаем о таких случаях? Потому что подобные чудеса происходят исключительно по воле Бога и по понятным Ему одному причинам. Но это не означает, что Бог одних любит больше, а других – меньше.

2

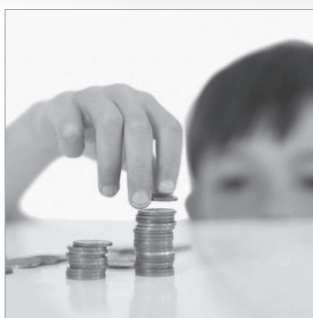
Благословення
конфлікту

4

Коли зникає
радість

6

Не просто голос
совести

9

Своевременный
хлеб

12

«Итак, оправдавшись верою, мы имеем мир с Богом через Господа нашего Иисуса Христа» (Рим. 5:1).

В этом тексте Послания апостола Павла к римлянам сокрыта великая надежда. Когда мы отдаем свое сердце Иисусу, то первый дар Божий, который получаем, – это мир. Когда Адам и Ева согрешили, они утратили мир с Богом. Место мира занял страх. Человек же, испытывающий страх, не может быть по-настоящему счастливым. Тот, кто боится, не может побеждать, зачастую у него нет любимого человека, друзей и хорошей работы. И это закономерно, поскольку страх парализует человека, не позволяя ему двигаться вперед, и в конце концов уничтожает его. Поэтому, придя к Иисусу, первое, что обретает человек, – это мир Божий, вытесняющий из сердца страх.

Что означает «оправдавшись»?

Для того чтобы понять значение слов «оправдание» и «праведность», нам нужно уяснить, каким образом данные термины взаимодействуют между собой. «Во дни Его Иуда спасется и Израиль будет жить безопасно; и вот – имя Его, которым будут называть Его: „Господь – оправдание наше!“» (Иерем. 23:6). Без Бога понятия праведности не существует. Кто же мы такие? Будучи отделенными от Иисуса, мы являемся грешниками. В нашем сердце гнездится страх; мы находимся в плену вредных привычек; отношения с детьми не складываются; средств постоянно не хватает... Мы несчастны, хотим побеждать, но без Христа наша жизнь летит под откос. А все потому, что мы

БОГ ГОТОВ СОВЕРШИТЬ ЧУДО С ВАШИМ СЕРДЦЕМ

отделили себя от Иисуса, Который олицетворяет Собой праведность.

Существует лишь один путь решения этой проблемы. Нам нужно вернуться к Богу. Приходя к Нему, мы получаем оправдание. В это же время страх в нашем сердце уступает место Божьему миру. Если мы живем в страхе, то вся жизнь представляется нам в искаженном свете. Бывало ли так, что, утратив мир с Богом, вы оказывались во власти страха? Вырваться из этого порочного круга возможно лишь с Богом, Который наполняет наше сердце миром и наделяет нас силой для решения накопившихся проблем. Благодаря Христу мы можем одержать победу в этой борьбе.

Чудеса Иисуса Христа

Давайте поразмышляем о чудесах Иисуса Христа. Часто мы ошибочно полагаем: стоит нам прийти к Богу, как в нашей жизни начнут происходить чудеса. Предположим, некий человек глубоко увяз в долгах и не знает, что делать дальше. В этот момент он встречается с знакомым, который приглашает его в церковь. Он соглашается, а когда во время проповеди слышит призыв пастора принять Христа в свое сердце и отдать в Его руки решение своих проблем, то с радостью откликается. Теперь этот человек ожидает, что Бог буквально осыплет его деньгами, чтобы разрешить его финансовые проблемы. Хотя для Бога нет ничего невозможного, такое происходит не всегда. Почему? Ведь Иисус одним только словом исцелил парализованного, открыл глаза слепому. Для Бога нет ничего невозможного.

Вороны, как известно, очень осторожные птицы, предпочитающие держаться от человека на безопасном расстоянии. Однако в Священном Писании мы находим историю о том, как вороны по повелению Божьему кормили пророка Илию. Бог творит чудеса. Иногда Он действует вопреки законам природы. К примеру, по слову Божьему мертвый воскресает, слепой обретает способность видеть, из камня течет вода. По повелению Бога законы мироздания обращаются вспять.

Вопреки закону всемирного тяготения

Каждому известен закон всемирного тяготения. Наша семья пережила удивительный опыт, когда благодаря Божьему вмешательству действие этого закона было нивелировано.

После того как мы с супругой пришли к Богу, я поступил в духовную семинарию. Однажды, вернувшись домой после учебы, я услышал от жены невероятную историю. Она готовила на кухне, а наша маленькая дочь в это время играла в соседней комнате. Вдруг у жены возникло побуждение пойти и проверить, чем она там занимается. То, что она увидела, поразило ее. Дочь каким-то образом забралась на шкаф и прыгнула с него именно в тот момент, когда моя жена появилась на пороге комнаты. Расстояние между ними было внушительным, к тому же в критической ситуации человека зачастую просто парализует. Жена беспомощно застыла на месте, видя, как наша кроха стремительно летит вниз. И вдруг, вопреки закону всемирного тяготения, ребенок буквально завис в воздухе! Господь дал время жене опомниться, подбежать и подхватить нашу малышку. Для моей супруги это стало значимым моментом, укрепившим ее веру в то, что по молитве Бог посылает добрых ангелов, которые оберегают наших детей. Это было чудо, сверхъестественное явление.

Подобные чудеса происходят исключительно по воле Божьей

Бог и сегодня может творить такие чудеса. Они не «законсервированы» на страницах Священного Писания. Недавно мы с женой ехали на автомобиле и заметили на тротуаре студента теологического факультета. Было видно, что парень очень расстроен. Я остановил авто и спросил его, что произошло. Со слезами на глазах он рассказал, что сегодня умер его отец. У того случился инфаркт, и его не успели довезти до больницы. Не знаю, о чем именно я тогда думал, но предложил ему вместе

помолиться. Мы молились о том, чтобы Господь утешил его и его мать, а также даровал им мир в сердце. Мы попросили Господа о чуде. Каково же было мое удивление, когда на следующий день этот парень бросился ко мне со словами: «Борис Геннадьевич, мой папа воскрес!»

При воспоминании об этом у меня до сих пор бегут мурашки по телу. Это было настоящим чудом! Отец этого юноши очнулся в больнице, хотя врачи уже констатировали смерть. Для Бога и сегодня нет ничего невозможного. Наш Бог – это Бог чудес. Но повторюсь: подобные чудеса происходят исключительно по воле Божьей, и нам не следует об этом забывать.

Нередко у нас возникает вопрос: почему Бог в жизни других совершает чудеса, а в нашей – нет? Сколько людей умерло во времена Христа? Великое множество. Однако Священное Писание повествует нам лишь о трех воскресенных Им: Лазаре, дочери Иаира и сыне бедной вдовы. Почему же сегодня мы почти не знаем о таких случаях? Потому что подобные чудеса происходят исключительно по воле Бога и по понятным Ему одному причинам. Но это не означает, что Бог одних любит больше, а других – меньше.

Все мы ходим под Богом

С уверенностью скажу, что в нашей жизни совершается немало чудес, и не всегда они являются столь ярким свидетельством власти Бога над законами природы. Эти чудеса иного рода, но от этого не менее ценны. Одно из таких чудес, которое Бог готов совершить для каждого из нас, состоит в том, что Он уже сейчас готов избавить нас от страха и наполнить наше сердце миром.

Почему это так важно? Знаете ли вы, что причиной 99 % всех наших проблем является страх? Почему-то очень мало людей в это верят. Большинство проблем возникает не потому, что окружающие нас люди плохие. Часто корень всех зол кроется в нас самих, а именно в наших страхах.

Например, доказано, что мужья кричат на своих жен из-за страха потерять авторитет. Таким образом они пытаются самоутвердиться. Боясь, что знакомые сочтут его подкаблучником, в присутствии посторонних муж не упускает возможности прикрикнуть на жену. Запомните, что крик – это показатель не мужественности, а страха. Сегодня психологи говорят о том, что мужчины, имеющие несколько сексуальных партнеров, наиболее подвержены страхам. Стремясь доказать самим себе, что они – «мужчины», они меняют женщин, как перчатки. Но если мужчина свободен от страха, ему не нужно

ничего никому доказывать. Такой человек счастлив в браке с той единственной, которая предназначена для него Богом.

Страх – корень многих зол. Почему, к примеру, мы тратим деньги, которых у нас нет? Потому что не хотим признаться другим в том, что ограничены в средствах. Человек, испытывающий страх, не может быть по-настоящему счастливым. Он не имеет мира, живет в постоянном противодействии всему и всем. Жены и мужья не находят общего языка не только с детьми, но даже между собой.

Помните, что произошло в Едеме, когда Адам с Евой послушались Бога? Господь, как и прежде, пришел к ним, чтобы пообщаться со Своими детьми. Но Адам спрятался. Когда же Господь спросил его, почему он это сделал, Адам объяснил свой поступок страхом. **Страх и сегодня заставляет нас прятаться от Бога. Страх заставляет нас прятаться от людей. Страх заставляет нас бежать от ответственности и от самих себя. Человек несчастен лишь потому, что его сердце наполнено страхом. Причиной этому является разрыв отношений с Богом.**

Хочу победить СТРАХ В СЕРДЦЕ

Хочу поделиться с вами еще одним опытом. Я родился и вырос в Советском Союзе. В то время почитание начальства считалось нормой и всячески культивировалось. Этому нас учили со школьной скамьи. Мы боялись директора, потом декана, а придя на производство, своего начальника. В моей жизни все обстояло так же. Однако, к счастью, это длилось недолго.

Когда в 20-летнем возрасте я познакомился с Иисусом, Господь удалил страх из моего сердца. Впоследствии мне приходилось встречаться с разными высокопоставленными чиновниками, но я перестал их бояться, хотя продолжал уважать. Ко мне пришло понимание того, что каждый стоящий передо мной человек находится на этом месте исключительно по Божьей воле. Все мы ходим под Богом, представителем Которого я являюсь. Страх исчез из сердца, и я счастлив, что в моей жизни это произошло.

В жизни каждого человека есть то, что он пытается утаить. Это препятствует его счастью. Некоторые люди боятся темноты или перебежавшей им дорогу черной кошки. Кто-то боится постареть или умереть. Сегодня многие живут в страхе, ожидая новую волну коронавируса. Многие сегодня говорят только об этом.

Друзья, Слово Божье говорит нам, что наша жизнь – это всего лишь пар, трава, которая сегодня выросла, а завтра увянет. За этот отпущенный нам Богом промежуток времени мы должны успеть прийти ко Христу. Когда мы приходим к Богу, из сердца исчезает страх. Его место занимает доверие любящему Господу, Который обязательно позаботится о нас.

Бог призывает нас, говоря: «*Придите ко Мне, все труждающиеся и обремененные, и Я успокою вас*» (Мф. 11:28). Кажется, не произойдет ничего сверхъестественного. Однако то, что случится, коренным образом изменит вашу жизнь: место страха в вашем сердце займет мир.

Бог знает все наши нужды. Если вы чувствуете, что отошли от Бога и в вашем сердце появился страх, обратитесь к Его Слову, в котором содержится величайшая надежда. Помните, что мы оправданы Богом, и это дает нам все основания довериться Ему и быть счастливыми.

Борис
Протасевич

НА ОБИДЫ ВСЕЙ ЖИЗНИ НЕ ХВАТИТ

Научитесь прощать, на обиды всей жизни не хватит, Не растите в душе бесконечно жестокое зло. Все проходит. Конец наступает обычно некстати. Не бросайте на ветер холодных безжалостных слов.

Научитесь прощать даже тех, кто вас предал безбожно, Кто руки не подал и ушел и оставил в беде. Не держите обиды на тех грубиянов-прохожих, Что встречаются вам в повседневной живой суете.

Торопитесь беречь тех, кто сердцу безудержно дорог, Не спешите вычеркивать их из судьбы навсегда. Научитесь прощать, забывайте обиды и ссоры, Чтоб потом не пришлось лишь с обидою жизнь коротать.

Софья Новопавловская

«Гніваючись, – не грішіть;
сонце хай не заходить у вашому гніві»
(Ефес. 4:26).

БЛАГОСЛОВЕННЯ КОНФЛІКТУ

У книзі Дії апостолів слово «учні» зустрічається 28 разів. Уперше воно згадується в Дії 6:1. Цікаво, що 12 учнів Ісуса, яких у Євангеліях завжди названо учнями, у книзі Дії апостолів уже названо апостолами. У Дії 6:6 учнями названі вже просто віруючі люди. Отже, кожен із нас є учнем Ісуса. А чи були між учнями Христа конфлікти? Кожному з нас коли-небудь, на жаль, доводилося бути учасником конфлікту.

Конфлікт у будь-якій сфері – це спроба диявола завадити щасливу існуванню людини: зруйнувати її сімейне щастя, порушити мікроклімат у колективі, перешкодити зростанню кількості віруючих у церкві. Вдасться йому здійснити свої плани чи ні, залежить від того, як ми розв'язуємо конфлікт. У конфліктній ситуації ми наче опиняємося на перехресті: усе залежить від того, куди повернути. Обравши правильний напрямок, ми пожемо успіх, інакше конфлікт матиме для нас руйнівні наслідки, чого і домагається диявол.

Е. Уайт пише про те, що конфлікт вимагає негайного розв'язання. Це правило поширюється на всі конфлікти, незалежно від сфери виникнення. «Гніваючись, – не грішіть; сонце хай не заходить у вашому гніві» (Ефес. 4:26).

Диявол намагався знищити першоапостольську Церкву, що мала величезний успіх у справі проповіді Євангелія. Ісус на Землі звершував служіння три з половиною роки, і мало хто за Ним пішов. Дух Святий, Який зійшов на апостолів і розпочав Своє служіння, мав успіх. Іноді, працюючи на духовній ниві, ми очікуємо негайних результатів, а не отримавши їх, розчаровуємося. Ми можемо роками молитися за своїх дітей, колег, родичів, а відповіді, здається, немає. Не здавайтеся! Пригадуйте приклад Христа. Понад три роки Він трудився, здавалося б, без особливих результатів. Однак Ісус розумів, що сіє насіння, яке свого часу зійде та принесе плоди. Дуже важливо

довірити ситуацію Богу. Він обов'язково відповість.

Залучаючи віруючих до конфлікту, лукавий намагався зруйнувати першоапостольську Церкву, що швидко зростала. «Тими днями, коли зростало число учнів, почалися нарікання елліністів на юдеїв, що про їхніх вдів не дбають при щоденному служінні» (Дії 6:1). Грецьке слово, перекладене як «нарікання», у Септуагінті (переклад книг Старого Заповіту на грецьку мову) зустрічається також у книгах Вихід і Числа, коли народ ізраїльський, вийшовши з Єгипту, нарікав на Бога та Мойсея. Лука використовував це слово, аби підкреслити, наскільки серйозною була розбіжність, що виникла серед віруючих.

ТУРБОТА ПРО ВДІВ

Ким були елліністи? Проповідь Євангелія язичникам розпочалася після мученицької смерті Степана. До цього часу Блага вістка поширювалася тільки серед юдеїв. Отже, елліністами називали євреїв, що жили в розсіянні.

Велика кількість євреїв жила в північній частині Африки, куди їх було переселено за часів вавилонського полону, але при цьому намагалися зберігати віру своїх батьків. Час від часу вони приходили до Єрусалима на свята. У похилому віці емігранти намагалися повернутися до Єрусалима, щоби померти на святій землі. Чоловіки, як правило, помирили раніше за жінок, тому вдів залишалося досить багато. Вони не мали достатньо коштів для існування, оскільки всі заощадження витрачали на купівлю місця для поховання, яке було дорожче, що ближче воно було розташовано до «святого» місця.

Кількість удів серед елліністів була певною проблемою, оскільки їх усіх треба було забезпечити. За днів Христа євреї виявляли турботу про вдів і тих, хто потребував допомоги, у двох напрямках: фінансовому та безпосе-

редньо продовольчому, коли бідним роздавали їжу. Фінансову допомогу, як правило, видавали винятково по п'ятницях, і отримати її могли тільки місцеві жителі. Суми, що видавалася, вистачало на те, щоб оплатити дворазове тиждне харчування. Удови ж переселенців щодня отримували їжу.

НЕЗАДОВОЛЕННЯ І НАРІКАННЯ ЦЕРКВИ

Такий порядок існував серед юдеїв. Коли було організовано першоапостольську Церкву, складно сказати, чи дотримувалися її члени порядків, установлених в юдейському суспільстві. Проте лукавий використовував цю ситуацію для того, щоби посіяти розбрат у церкві, хоч Е. Уайт говорить про те, що конфлікт не мав жодних підстав.

Далі читаємо про рішення, запропоноване апостолами для виходу із цієї ситуації: «Скликавши громаду своїх учнів, дванадцятьoro сказали: Не годиться нам, покинувши Боже Слово, прислужувати при столах. Виберіть, брати, з-поміж вас сімох надійних мужів, сповнених Святого Духа й мудрості, і ми поставимо їх на це служіння. Ми ж постійно перебуватимемо в молитві та служінні слова!» (Дії 6:2-4).

Розв'язання конфлікту

Як би ми сьогодні вчинили на місці апостолів у подібній ситуації? Пропону декілька варіантів. Можна було б захотіти, щоб вони підкорилися авторитету апостолів. Усвідомлюючи безпідставність домагань елліністів, апостоли могли просто проігнорувати ситуацію, що склалася. Вони могли б покликати тих, хто нарікав, зачитати їм тексти зі Старого Завіту, що говорять про долю таких людей, і виключити їх із Церкви. Апостоли могли б організувати членське зібрання і винести

це питання на голосування. Вони могли б поділити церкву за етнічною ознакою, оскільки елліністи погано володіли єврейською мовою, навіть Тору вони читали по Септуагінті. Апостоли могли б обрати комітет для всебічного розгляду цього питання. Цей шлях не був би швидким, але він має право на існування.

Однак апостоли не пішли жодним з перерахованих вище шляхів. Що ж вони зробили? Усі, хто нарікав, прийшли скаржитися. Апостоли ж, розуміючи безпідставність висунутих звинувачень, зібрали юдеїв та елліністів і запропонували їм обрати сімох осіб, які відповідали б наведеним нижче критеріям.

• **Вони повинні були мати добру репутацію.** Що це означає? У Дії 22:12 читаємо: «А один Ананій, побожний, згідно із Законом, муж, про якого добре свідчать усі юдеї – мешканці Дамаска». Словосполучення «добре свідчать» дослівно перекладаються як «схвалений усіма». Це мали бути люди з авторитетом у суспільстві.

• **Вибрані мали бути сповнені Святим Духом.** Ці люди не повинні були поклатися на самих себе й мати будь-які корисливі цілі.

• **Вони повинні були відрізнятися мудрістю.** Такі люди мали не просто вести благочестиве життя, а й утілювати на практиці настанови Духа Святого.

Після того як зібрання обрало сімох гідних людей, апостоли, поклавши на них руки, поставили їх на це особливе служіння. Цікаво, що всі вони були з числа елліністів. Як бачимо, це було мудре рішення. Якщо елліністи вважають, що права їхніх удів ущемлені, нехай розв'язанням цього питання займуться довірені люди з їхнього ж числа. Апостоли ж постійно перебували в молитві та служінні Слова. Вони розуміли, що секрет успішної євангелізації полягає в безперервному зв'язку з Небом. Наших власних зусиль не достатньо.

Під Божим керівництвом апостоли зуміли обернути конфлікт із метою реорганізації церкви. Дух Пророцтва каже, що, крім згаданого вище питання, апостоли вирішили й ряд інших важливих моментів.

Основний обов'язок апостолів

Для того щоб церква зростала чисельно й духовно, необхідно, аби проповіді Слова Божого приділялася належна увага. «А Боже Слово росло; число учнів у Єрусалимі дуже множилося; і серед священників дуже багато були послухні вірі» (Дії 6:7). Основним обов'язком апостолів була

проповідь Євангелія. Дуже важливо, щоб пастори молилися про Духа Святого, Який через них звертався б до сердець людей. Говорячи про служіння Слова, Лука використовує 45 різних дієслів. Це свідчить про те, що ми повинні бути креативними, шукаючи нові шляхи для досягнення людей. Сучасна молодь не випускає з рук гаджетів. Якщо ми хочемо достукатися до свідомості цих дорогих Господу душ, нам слід зважати на цю особливість.

У книзі Дії апостолів ми читаємо про те, що Слово Боже проповідувалося в різних місцях: у храмах, си-нагогах, на ринках, у в'язницях, залах суду, філософських школах і навіть у пустелі. Відбувалося це щодня, а не лише в суботу.

Лукавий розуміє: якщо йому вдасться відвернути служителів від проповіді Божого Слова, Церкву очікує крах. Тому він намагається переключити нашу увагу на інші, на перший погляд, не менш важливі види діяльності.

Завдяки чіткому розумінню цієї істини першоапостольська Церква з малої групи учнів перетворилася на церкву, яка зуміла пережити тортури Риму, а також низку різних спокус.

Вибрані диякони, крім звершення того служіння, на яке були безпосередньо посвячені, почали проголошувати людям Євангеліє. Зауважте, що найдовша промова з тих, що містяться в книзі Дії апостолів, належить не Петру і навіть не Павлу, а Степану. Його проповідь, завершальний пророчий ланцюг сімдесяти років-тижнів, була настільки переконлива, що «всі, що сиділи в синагозі, побачили, що його обличчя було подібне до обличчя ангела» (Дії 6:15). Про Пилипа ж, ще про одного із семи обраних дияконів, у Слові Божому сказано: «Наступного дня вийшли ті, що з Павлом, і прибули до Кесарії та завітали до дому євангеліста Пилипа, одного з семи, і залишилися в нього. Він мав чотирьох дочок – дівчат, які пророкували» (Дії 21:8, 9).

Слово «благовісник» в оригіналі звучить як «євангеліст». Пилип названий так не випадково. «Пилип, прибувши до міста Самарії, проповідував їм про Христа. А натовпи людей прислухалися до того, що говорив Пилип, і однодушно приймали почуте, бо бачили чудеса, які він чинив. З багатьох, сповнених нечистими духами, вони виходили й гучно кричали, і багато паралізованих і кривих оздоровлялися» (Дії 8:5–7).

Правильна поведінка апостолів у конфліктній ситуації обернула конфлікт з прокляття на благословення. Усі ми стикаємося з конфліктами. Це сумні реалії життя в суспільстві, ураженому гріхом. Конфлікти переслідують

нас в особистому, професійному та навіть церковному житті. За таких обставин дуже легко занепасти духом, але не робіть цього. Постійно перебуваючи в молитві й вивченні Святого Письма, просіть у Бога мудрості, щоб, стоячи на роздоріжжі, ви змогли прийняти правильне рішення, обернувши конфлікт на благословення.

Артур
Штеле

Проходя через...

Проходя через боли, обиди, гонення,
Мы становимся мягче, мудрей и добрей.
Мы находим покой, обретаем терпенье,
Меньше мним о себе, больше ценим людей.

Проходя через резкие встряски в дороге,
Накрахмаленный ворот теряет свой вид.
Мы становимся проще, доступней для многих.
«Меньше слов – больше дел», –
наша жизнь говорит.

Проходя через бури и знойные ветры,
Мы ошибки свои не желаем скрывать.
Мы не прячем себя, не таимся от Света,
Но сильнее хотим нашу жизнь исправлять.

Проходя одиночество, горечь потери,
Мы находим себя и находим друзей.
Платим цену любви без надрывных истерик,
Мы становимся тише, спокойней, мудрей.

Проходя с Иисусом тернистой тропой,
Начинаем яснее Его понимать.
Нам дороже становится Царство Святое,
В направлении том продолжаем шагать.

Проходя чрез преграды, овраги, колючки,
Наши ноги становятся крепче в пути.
Если мы со Христом, то становимся лучше.
На Иисуса глядим... Нам расти и расти...

Проходя через мельницу Божьего Слова,
В руки Бога мы сыплемся белой мукой...
Мы становимся мягче. И снова, и снова
Через боль обретаем желанный покой.

Светлана Теребилина

«Весілля в Кані Галилейській»
Віталій Графов

КОЛИ РАДІСТЬ ЗАЛИШАЄ...

Розгляньмо історію, яка записана в розділі 2 Євангелія від Івана. Це Євангеліє ґрунтується на семи чудесах, які не випадково наведені в певній послідовності. Мета цього – допомогти християнинові зміцнитися у вірі.

Чудо, що відбулося в Кані Галилейській, є першим із семи. «Третього дня було весілля в Кані Галилейській; була там мати Ісуса. Ісус зі Своїми учнями також був запрошений на весілля. Як забракло вина, Ісусова мати каже Йому: Не мають вина!» (Івана 2:1–3). Якби Ісуса не запросили на весілля, це чудо не сталося б. Як важливо запрошувати Христа у своє життя!

Під час весілля гостям забракло вина. Виникла надзвичайно велика проблема для родичів нареченого, адже цей випадок міг зробити їх предметом насмішок, глузування і взагалі закарбуватися в пам'яті мешканців Кани як невесела історія. Святе Письмо змальовує ситуацію, коли з життя людей зникає радість. Чи актуально це для вас? Можливо, те, що раніше принесило вам утіху, втратило у ваших очах цінність? **Чи продовжуєте ви радіти, що перебуваєте в шлюбі, виховуєте дітей, маєте роботу, служіння в церкві? Чи приносить вам задоволення спілкування з Богом через молитву й дослідження Його Слова? Якщо ні, то що робити? Як віднайти радість?**

Добре, що в наведеній вище історії фігурує Ісус. Його місія – допомагати людям у всі часи. Сьогодні Ісус готовий приходити туди, куди ми Його запросимо, не лише в Молитовний будинок, а й у всі

життєві сфери, доступ до яких ми Йому відкриваємо: стосунки, фінанси, здоров'я. Господь готовий навести в них лад, аби повернути нам утрачену радість. Запросіть Ісуса у ваше життя. **Сьогодні ж люди натомість часто запрошують у власне життя зовсім інше: стрес, страхи, борги, розчарування. Коли люди думають про це, ділячись з ближніми власним негативом, він дуже часто в їхньому житті подвоюється. Як важливо подумки запросити Ісуса у своє життя!**

Зверніть увагу на те, як у цій ситуації поводить ся Марія, мати Ісуса. З її дій ми можемо засвоїти декілька важливих уроків.

СМИРЕННО ОЧІКУЄ РЕЗУЛЬТАТУ

Коли сталася «криза», на весіллі забракло вина, Марія відразу йде до Ісуса. Зверніть увагу, що вона не ставить Синові жодних умов, не пропонує Йому заздалегідь готових варіантів розв'язання проблеми. Простими словами Марія висловлює своє прохання і смиренно очікує результату. Звертаючись до Бога в молитві, наслідуйте приклад Марії. Ми з вами є Божими дітьми. Для Бога цього цілком достатньо, аби допомагати нам.

У кожного з нас є проблеми. Увічмо такий собі «наплічник» проблем, який ми постійно носимо із собою. Щодня в молитві ми ніби знімаємо свої проблеми перед Богом, а, встаючи з колін, складаємо їх знову до наплічника. Марія ж, виклавши перед Ісусом свою проблему, довірила її Богові. Нам варто наслідувати її приклад.

У ВИЗНАЧЕНИЙ БОГОМ ЧАС ДОПОМОГА ОБОВ'ЯЗКОВО НАДІЙДЕ

Марія знала, що Ісус обов'язково допоможе. Зміни відбудуться. **У молитві не покладайтеся на своє красномовство, просто довіртеся Богові. Те, що сьогодні турбує вас, хвилює також і Його. Щире, упокорене серце ніколи не почує від Нього у відповідь: «Мене це не обходить». Інколи ми налаштовані на те, щоб отримати швидку відповідь на свою молитву. Не отримавши її, ми розчаровуємося, починаючи сумніватися в любові Бога до нас, а іноді й у самому факті Його існування. Плекайте мир Божий у серці, цілковито довіряючи нашому турботливому Господу.**

Нещодавно почув досвід жінки-лікарки на ім'я Рут, яка впродовж майже 20 років звершувала служіння місіонера в Республіці Конго. На початку її служіння до клініки привезли вагітну жінку, яка вже мала дворічну доньку. На жаль, у породіллі почалися передчасні пологи і врятувати її не вдалося. Проте немовля вижило. Перше, чого потребують недоношені діти, – це тепло. У сучасних клініках із цим немає проблем, оскільки вони обладнані спеціальними боксами, усередині яких підтримується оптимальний для немовлят температурний режим. Однак у клініці, у якій завершувала служіння Рут, про таке годі було й мріяти. Єдине, що було в наявності, – стара грілка. Лікарка попросила медсестру напов-

нити її теплою водою й покласти біля новонародженого. За мить та ввійшла до палати в слюзах. Під дією гарячої води грілка розповзлася. Як зігріти немовля? Лікарка вийшла на свіже повітря, щоб обміркувати подальші дії. Якщо замовити інвентар, невідомо коли він прибуде. Востаннє медичні засоби привозили до цієї лікарні чотири роки тому.

На території лікарні був притулок для сиріт. Поглянувши на годинник, Рут згадала, що зараз саме час молитовного служіння. Побачивши дітлахів, Рут розповіла їм про ситуацію, що склалася. Десятирічна дівчинка, вихованка притулку, у молитві попросила Ісуса прислати грілку вже сьогодні, бо завтра буде пізно. А ще вона попросила в Бога ляльку для дворічної сестрички новонародженого, щоб та зрозуміла, що Ісус її любить.

Після молитовного служіння Рут вийшла на вулицю. Проста й щира довіра дитини до Бога вразила жінку, проте вона продовжувала сумніватися в тому, що відповідь надійде. Дорогою до лікарні Рут помітила вантажівку, що спинилася біля воріт закладу. Водій дістав з машини велику коробку і, передавши її охоронцю, поїхав. Дітлахи з притулку збіглися, аби поглянути, що всередині. Коли Рут відкрила коробку, серед решти речей вона з подивом виявила грілку та одну-єдину ляльку... У листі, що додавався до вантажу, зазначалося, що гуманітарну допомогу відправила одна з громад віруючих п'ять місяців тому. Лікарка плакала. Бог заздалегідь знав, що грілка та лялька знадобляться їм саме того дня.

Господь чує молитви Своїх дітей. Що сьогодні турбує вас? Залишіть це в руках Ісуса. Тягар проблем виснажує. Складіть його біля ніг Христа й очікуйте. У визначений Богом час допомога обов'язково надійде.

Аби чудо сталося, ми маємо співпрацювати із Богом

«А Ісус їй каже: Що до того Мені й тобі, жінко? Ще не настав Мій час. Промовила Його мати слугам: Зробіть, що тільки Він вам скаже. Було там шість кам'яних посудин для води, яку використовували для юдейського очищення; кожна вміщала дві чи три міри. Каже їм Ісус: Наповніть посудини водою! І наповнили їх уцертъ. Ще каже їм: Тепер зачерпніть і занесіть до старости! І вони понесли» (Івана 2:4-8). Марія чітко знала, що Ісус обов'язково допоможе. Зверніть увагу на те, що Господь долучив до здійснення чуда інших людей, слуг.

Досить часто у своєму духовному житті ми займаємо позицію пасивного спостерігача. Проте, якщо

ми прагнемо побачити чудо, цього замало. Аби чудо сталося, ми маємо співпрацювати з Богом. **Нам потрібно бути готовими до того, що Бог може діяти в нашому житті через людей, які нас оточують, через, на перший погляд, звичні для нас речі.**

У Кані Галилейській Ісус використав шість кам'яних посудин. «Коли староста покуштував воду, що стала вином, то не знав, звідки воно; слуги ж, які зачерпували воду, знали; кличе тоді староста молодого та й каже йому: Кожна людина подає спочатку добре вино, а гірше – як нап'ються; а ти зберіг добре вино дотепер!» (Івана 2:9, 10).

Ця історія, як і все Святе Письмо, нашою хує нас на важливу думку: будь-яка справа, до якої ми залучаємо Ісуса, матиме гарне завершення. Пов'язавши своє життя з Богом, ви ніколи не розчаруетесь. Слова старости «ти зберіг добре... дотепер» актуальні й сьогодні. Для кожного з нас Господь приготував у житті щось добре. Можливо, ця добра смуга ще просто не розпочалася.

Історія в Кані Галилейській завершується словами: «Такий початок чудес зробив Ісус у Кані Галилейській, виявивши славу Свою; і Його учні повірили в Нього» (Івана 2:11). Чому Ісус вирішив відвідати це маленьке селище? Чому саме там Він звершив Своє перше чудо? Для кого Він це зробив? Туди Ісуса запросили, інакше чудо б не сталося. Потім читаємо про зустріч Ісуса з Натанілом. Христос звернувся до нього: «Ти повірив, бо Я сказав тобі, що бачив тебе під смоківницею? Ще більше від цього побачиш!» (Івана 1:50). Ісус обіцяє Натанілові надати докази Своєї Божественної природи. Бог завжди додержує Свого слова.

У Євангелії знаходимо важливу деталь: «Були разом Симон-Петро й Хома, прозваний Близнюком, і Натаніл, що був з Кани Галилейської, і сини Зеведеєві, й інші два Його учні» (Івана 21:2). Натаніл був родом із Кани Галилейської. Мабуть, у цьому селищі всі одне одного знали. Думаю, що всі присутні на тому весіллі добре знали й Натаніла. Після того, як Ісус зробив чудо, Натаніл, напевно, був першим, до кого підійшли люди. Саме йому випала нагода благовістити про Христа. Це зміцнило і його віру.

Переконали, що Господь готовий здійснити у вашому житті чудо, яке допоможе вам повірити у Христа, якщо ви досі цього не зробили. Бог бажає наповнити наші серця радістю, любов'ю та миром. Запросіть Ісуса у своє життя. Ми всі Його потребуємо!

Леонід
Рутковський

ПРОСТО С БОГОМ ПОГОВОРИ...

В часы ненастья и если туга
И от обиды болит внутри,
Ты для поддержки ищи не друга,
А просто с Богом поговори.

Нас слишком часто и предавали,
И жизнь давала лихой урок...
Могло быть хуже, но мы не знали,
А знал об этом, спасая, Бог.

Скажи «спасибо» Ему за солнце,
За свежесть ветра и свет зари.
А если сердце в сомненьях бьется,
То просто с Богом поговори...

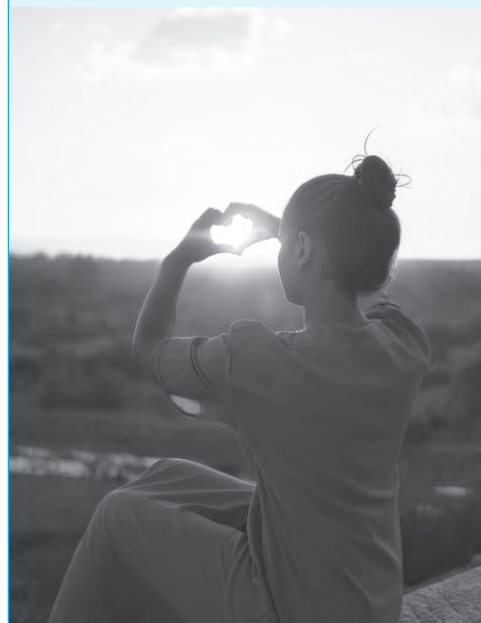
Тебя ведь тоже друзья бросали,
Когда от слабости изнемог...
Дай Бог, чтоб горя они не знали,
А ты счастливый, с тобою Бог.

И будь добрее к чужим поступкам,
Везде советами не сори,
А если вера вдруг станет хрупкой,
То просто с Богом поговори...

Не принимая упрёка злого,
Непустишь злобу на свой порог,
За нежеланье другим плохого
Тебя любовью одарит Бог.

А это чувство от Бога – свято,
Ты принимай и другим дари...
Но если возненавидишь брата,
То просто с Богом поговори...

И. С.

Считаете ли вы себя везучим человеком? Однажды я прочитал о простом учителе музыки из Хорватии по имени Франэ Селак. Многие считают этого человека действительно везучим. Почему? Потому что об этом свидетельствуют обстоятельства его жизни. Судите сами. Однажды поезд, в котором ехал Селак, сошел с рельсов и рухнул в реку с ледяной водой. Этот человек был одним из немногих, кто выжил. В другой раз Селак воспользовался услугами малой авиации, но во время полета поток воздуха неожиданно сорвал с петель дверь кабины и Франэ выбросило из салона. Он уцелел. Когда во время езды по горной дороге Селак не справился с управлением, его авто с обрыва полетело в пропасть. Каким-то чудом этого везунчика выбросило из машины, и он повис на ветке дерева. Селак видел, как машина, достигнув дна ущелья, взорвалась. И это далеко не последний случай необыкновенного везения в его жизни. Напоследок скажу, что Селак выиграл в лотерею миллион долларов. «Везучий человек» – так говорят о нем все.

РАССЧИТЫВАЕТЕ ЛИ ВЫ НА СПАСЕНИЕ?

Когда мы слышим подобные истории, у нас как у людей веры возникает вопрос: «Являемся ли мы по-настоящему везучими и счастливыми людьми? Как обстоят дела с нашим спасением? Есть ли у нас шанс, что в конце своего земного странствия, полного тревог и забот, мы «сорвем джекпот», которым станет жизнь вечная во Христе Иисусе, Господе нашем?»

Этот вопрос всегда интересовал христиан. В Священном Писании читаем следующее: «И проходил по городам и селениям, уча и направляя путь к Иерусалиму. Некто сказал Ему [Иисусу]: Господи! неужели мало спасающихся?» (Лк. 13:22, 23). Разве шанс «сорвать джекпот» настолько мал? Да, в этом мире он почти равен нулю. Как же обстоят дела с нашим спасением? Можем ли мы рассчитывать на то, что попадем в число тех немногих, кто будет спасен?

Христос ответил «им: *подвизайтесь войти сквозь тесные врата, ибо, сказываю вам, многие поищут войти и не возмогут. Когда Хозяин дома встанет и затворит двери, тогда вы, стоя вне, станете стучать в двери и говорить: "Господи! Господи! отвори нам". Но Он скажет вам в ответ: "не знаю вас, откуда вы". Тогда станете говорить: "мы ели и пили пред Тобою, и на улицах наших учил Ты". Но Он скажет: "говорю вам: не знаю вас, откуда вы; отойдите от Меня, все делатели неправды". Там будет плач и скрежет зубов, когда увидите Авраама, Исаака и Иакова и*

НЕУЖЕЛИ МАЛО СПАСАЮЩИХСЯ?

Франэ Селак

всех пророков в Царствии Божием, а себя изгоняемыми вон» (Лк. 13:24–28). Как вам такой ответ Христа?

Много ли будет спасенных?

Их действительно будет немного. Нас часто обвиняют в том, что нас мало. Среди всех протестантских церквей в Украине адвентисты составляют не более 2 %. Нашу Церковь обвиняют в том, что она «слишком правильная», поскольку единственная придерживается Декалога в его полноте. Иисус в указанном выше библейском отрывке тоже не дает особых шансов на спасение. В данном случае Он акцентирует внимание на тех, кто будет изгнан вон. Что же делать? Как оказаться в числе счастливчиков, которые в свой адрес услышат: «Приидите, благословенные Отца Моего, наследуйте Царство, уготованное вам от создания мира» (Мф. 25:34). Почему столь многие окажутся вне дверей? Ведь это не просто атеисты, отрицающие сам факт существования Бога. Слова «мы ели и пили пред Тобою, и на улицах наших учил Ты» свидетельствуют о том, что эти люди были знакомы со Спасителем.

Прошли новогодние праздники. В такие дни люди часто говорят о Боге, но что стоит за этими словами? Когда ангел возвестил Иосифу о Младенце, Который должен был вскоре родиться, ему было велено назвать Мальчика Иисусом, «ибо Он спасет людей Своих от грехов их» (Мф. 1:21). Далее написано: «Вот, Дева во чреве примет и родит Сына, и нарекут имя Ему: Еммануил, что значит: с нами Бог» (Мф. 1:23). Бог был рядом, Спаситель находился в их окружении, шансов на спасение было предостаточно. Все свидетельствовало о том, что они могли быть в числе спасенных. Отвержение грешника не предписано Небом. То, что мы слабы и несовершенны, не играет никакой роли, поскольку нам дан Спаситель. Иисус пришел в этот мир, чтобы взискать и спасти погибших людей, не знающих пути правды.

Вы ничем не сможете помочь другим, пока не решите с Богом вопрос вашего спасения

Факт, что мы знакомы со Спасителем, является торжественной истиной. Однако данная весть содержит серьезное предостережение: Бог со Своей стороны сделал для нашего спасения все, вопрос в том, заинтересованы ли мы в этой Жертве.

Если я знаю, что Иисус пришел в этот мир не просто ради кого-то, а ради меня лично, это открывает передо мною совершенно иные перспективы. Пускай вас не заботит, много ли будет спасающихся, хотя и это безусловно важно. Запомните: вы ничем не сможете помочь другим, пока не решите с Богом лично ваш вопрос. Мы должны в молитве признать перед Ним свою нужду в Испытателе. Если мы ухватимся за спасающую Божью руку, Он поведет нас по этой жизни прямо к воротам Рая.

Настало время задуматься, открыто ли наше сердце не просто для общения с братьями и сестрами во время и после субботнего богослужения, но в первую очередь для Спасителя.

«ЛАРИСА, С ВОЗВРАЩЕНИЕМ!»

Девочка по имени Лариса с детства считала себя везучей. Особенно ей нравилось гостить у бабушки с дедушкой. В советские времена газированную воду на улице продавали в специальных автоматах. Когда Лариса прогуливалась с дедушкой по набережной, тот всегда отправлял внучку проверить, нет ли чего в специальном окошке, куда падала сдача. К удивлению и радости малышки, она почти всегда находила там мелкие монетки. За лето у Ларисы скапливалась определенная сумма. Еще девочку приятно удивляло то, что во время их с дедушкой прогулок ей

приветливо улыбались незнакомые люди; здороваясь, они называли ее по имени...

Прошли годы, Лариса стала взрослой. В 17 лет она уже не считала себя такой везучей, как раньше. Дело в том, что к тому времени девушка уже пережила расставание с человеком, с которым, как она думала, они создадут семью и проживут долгую и счастливую жизнь. Находясь в подавленном состоянии, Лариса решила навестить бабушку с дедушкой. И вот они с дедушкой, как в детстве, идут по набережной. Неожиданно двое ребят со спасательной вышки помахали ей, прокричав: «Лариса, с возвращением!» Девушке было очень приятно, но к тому времени она уже давно перестала верить в чудеса, и дедушке пришлось признаться, что это его рук дело. Накануне он подошел к ребятам, дежурившим на вышке, и, сказав, как зовут его внука, попросил их завтра ее поприветствовать. Кстати, монетки в автоматы с газированной водой также подбрасывал он, желая порадовать малышку.

Как замечательно, что наши близкие, любя нас, желают нас порадовать. Однако есть еще более Благая весть. Во Вселенной есть Личность, Которая стоит за всяким добрым деянием: *«Всякое даяние доброе и всякий дар совершенный нисходит свыше, от Отца светов, у Которого нет изменения и ни тени перемены»* (Иак. 1:17).

Наше везение, счастье и в конечном итоге вечная участь будут зависеть от того, пригласили ли мы Бога в свою жизнь. Доверились ли вы Ему или же по-прежнему пребываете в поисках счастливого лотерейного билета?

Господь – на наших улицах, Он – в наших домах. Пусть Он будет и в наших сердцах с сегодняшнего дня и навсегда.

Даниил
Ребанд

«Є в кожному серці струна. Вона обов'язково відгукнеться навіть на слабкий заклик прекрасного.»

К. Паустовський

НЕ ПРОСТО ГОЛОС СОВЕСТИ

Кто такой Святой Дух? Влияет ли Он на мою жизнь?

Святой Дух – это не какая-то субстанция или безликая сила, но Личность, и эта Личность – Бог в той же мере и в том же самом смысле, что Отец и Сын. Если мы посмотрим на историю древнего Израиля, то увидим, как Дух Божий вел евреев через пустыню, когда они вышли из Египта, как помогал в разных ситуациях.

Но что мне до того, что было несколько тысяч лет назад? Какое значение для меня имеет Святой Дух? Находясь на Земле, Иисус Христос сказал перед Своим вознесением на Небо, что пошлет вместо Себя Утешителя, Духа Святого, Который наставит нас на всякую истину.

Зачем мне знать истину? В Библии есть ответ на этот вопрос: *«И познаете истину, и истина сделает вас свободными»* (Ин. 8:32). Но ведь я и так свободен. От чего меня освободить? Но если быть честным перед собой, я не свободен от эгоизма, гордости, раздражительности, от пустоты в душе, которая порой меня угнетает. Я знаю, что мои близкие страдают из-за этих моих грехов. Но я хочу, чтобы они были счастливы, и со своей стороны желаю сделать все возможное для этого.

Именно здесь мне и нужен Святой Дух, Который показывает, что хорошо, а что плохо. В нашем мире все очень шатко и непостоянно, но наш Бог неизменен, и Его Слово неизменно. Истина также не меняется, и поэтому принципы и моральные ценности, которые открывает нам Святой Дух, неизменны. Возможно, сами того не понимая, мы ощущаем влияние Святого Духа, Который нам показывает нашу неправоту, когда нас мучают угрызения совести.

В детстве, когда я еще не ходил в школу, но уже умел считать, жевательная резинка стоила 50 копеек. Денег у меня не было. Я знал, где мама хранит мелочь, до сих пор помню тот заветный ящичек. Хоть я и был маленьким, но уже научился хитрить. Я брал по чуть-чуть – то 50 копеек, то несколько гривен. Я думал, что если буду брать по чуть-чуть, но часто, а не один раз и

много, то мама не заметит. И так я мог раз пять за день залезть в этот ящик.

Сначала было очень стыдно и страшно. Каждый раз я думал, что это «в последний раз». Но остановиться уже не получалось, тем более пока мне все сходило с рук. С каждым разом я все смелее воровал у мамы деньги. До тех пор, пока она меня не спросила об их пропаже. Мне стало так стыдно. Не помню, признался я тогда или нет, но больше никогда не брал у мамы деньги без спроса.

Верю, что как тогда, так и сейчас Святой Дух влияет на меня и открывает во мне то, что причиняет боль моим близким. Некоторые мои поступки и мне самому причиняют боль. Но у меня есть выбор: признать свою неправоту и больше этого не делать, либо продолжать грешить. Со временем, выбирая неправильный путь, мы становимся людьми с прожженной совестью. Мы черствеем, и голос Святого Духа слышим с каждым разом хуже и хуже. Со временем мы совершаем такие поступки, о которых раньше и подумать не могли, потому что считали их аморальными.

Мы с вами свободны в принятии решений. Никто не может заставить нас жить так или иначе. Мы можем верить или не верить тому, что нам говорят. Но истина остается неизменной независимо от того, верю я в нее или нет. С тех пор, как я полюбил Слово Божье, оно для меня стало эталоном, на который я равняюсь, и моя жизнь изменилась в лучшую сторону. Чего желаю и вам пережить в духовной жизни.

Максим
Самошкин

Сломанная нога

– Перелом исключен, ты бы наступить не могла, если бы сломала.

Ближе к вечеру боль усилилась, и мы решили, что надо съездить в травмпункт. Я поехала с Аней. Там сделали снимок, и оказалось, что перелом.

Знаете, что меня поразило больше всего? Аня вчера ходила весь день со сломанной ногой! Как это? И ведь

никто, включая ее саму, даже предположить этого не мог. То есть нога сломана, но выглядит, как обычная здоровая. Люди со стороны думают, что это нормальная нога, и ждут от нее привычных действий: сходи туда, надень каблук. Но нога-то сломана...

А бывает так, что сломалась не нога, а сам человек. Сломался и сам еще не понял, и вокруг никому не очевидно. Просто плохо, грустно и слезы без причины. И если срочно не «загипсовать» его любовью и заботой, не укутать в плед, не сделать чай, то будет хуже.

Я вот учусь, если мне плохо, говорить прямо. Не ждать, что сами поймут, прочитают мое настроение, а озвучивать: «Мне плохо, хочется погулять, послушать музыку...»

Знаете, какой самый частый вопрос? «А что случилось?» Какая разница? Почему обязательно должно что-то случиться? И какая причина является

достаточной, чтобы окружили любовью и заботой?

Вот Аня упала зимой. Вместо того чтобы протянуть ей руку, я могла бы спросить: «А что случилось? Ты что, лед не видела? Зачем обувь скользкую надела? Не смотрела, куда шла?»

Иногда ничего не случилось. Просто зима случилась. Зимой не хватает солнца, и люди живут с загипсованными душами. Иногда они уходят от Бога, перестают благодарить Христа за благословения и испытания. Для тепла и внимания не нужны уважительные причины, и вообще никакие не нужны. Просто люди живут на свете, чтобы любить друг друга.

Не надо бегать, если внутри что-то сломалось, и сохранять лицо не надо. Никто не оценит этого внутреннего подвига и не подарит аплодисментов. Честнее признаться, что больно. Это не слабость, а наоборот, сила.

Написала подруге: «Я рядом, Аня. Если тебе сейчас сложно, я рядом». Она ответила: «Это то, что сейчас нужнее всего услышать. Как ты догадалась?»

Да никак. Зима. Мы, люди, нуждаемся в тепле друг друга не потому, что что-то случилось, а потому что живые.

Шла и увидела рыжего котика. Рыжик, нуждающийся в еде. Поел – и его зима сразу стала теплее...

Ольга Савельева

Павук Багіра Кіплінга

На Землі існує понад 40 000 різних видів павуків, фахівців з плетіння павутиння для лову комах і дрібних тварин, якими вони харчуються, будучи м'ясоїдними.

Та серед них є один вид, який поводить інакше. Це Багіра Кіплінга, рідкісний вид павуків-скаунів. Вони широко розповсюджені в Центральній Америці й Мексиці. Ці павуки – вегета-

УНІКАЛЬНИЙ І ЦІКАВИЙ

ріанці! Вони не поїдають інших комах, тому павутиння їм ні до чого. Вони живуть винятково на акації, харчуючись її листям і нектаром.

Хоч Багіри Кіплінга поведуться інакше, ніж їхні родичі, вони не перестають бути павуками. Просто їхня поведінка та спосіб життя роблять їх унікальними представниками цього типу членистоногих. Вони привернули увагу багатьох дослідників саме своєю несхожістю з іншими.

Коли ти спілкуєшся зі своїми друзями, які, можливо, не ходять разом із тобою до церкви, то хочеш бути схожим на них. Ти думаєш: якщо не робитимеш те саме, що й вони, одягатися і розмовляти, як вони, вони не приймуть тебе у свою компанію. Проте Бог показує, що є сенс від-

різнятися від натовпу. Це не знижує твоєї цінності, навпаки, робить тебе унікальним завдяки манері одягатися, говорити й поводитися, завдяки своєму способу життя. Ті, хто робить те саме, що й усі, не такі вже й цікаві, їх дуже багато.

Наберися сміливості бути не-схожим на інших, бути справжнім християнином. Люби Ісуса всім серцем. Це робить будь-яку людину унікальною і цікавою. Такі люди притягують до себе не проблеми, а друзів і благословення.

«Бо ти святий народ для Господа, Бога твого, і Господь тебе вибрав, щоб був ти Йому вибраним народом зо всіх народів, що на поверхні землі» (П. Зак. 14:2).

ОБМАНЮВАТИ ШКІДЛИВО...

Дослідження показали, що неправда згубно впливає на здоров'я. Багато людей обманює не замислюючись, за звичкою, і щоб перестати руйнувати своє здоров'я та стосунки, потрібно усвідомити, навіщо ви приховуєте правду і до чого це в результаті призводить.

Такого висновку дійшли автори дослідження «Наука чесності», яке було представлено на 120-й Американській психологічній асоціації. Аніта Келлі та співавтор дослідження Ліуан Ванг проводили експеримент протягом 10 тижнів. У ньому брали участь 110 осіб: 34 % дорослих і 66 % студентів коледжу. Вік учасників коливався від 18 до 71 року.

Учасників експерименту розділили на дві групи, одна з яких отримала завдання не брехати протягом 10 тижнів, а друга – практикувала обман і неправду в своєму оточенні. Обидві групи щотижня приходили в лабораторію, щоб дослідники перевірили стан їхнього здоров'я, а також протестували на детекторі брехні щодо кількості неправди за тиждень. У процесі дослідження з'ясувалося, що існує зв'язок

між обманом та психічним і фізичним здоров'ям. Коли учасники дослідження з «чесної» групи втричі менше обманювали, вони були менш схильні до меланхолії і депресивних настроїв. Окрім того, люди із цієї групи менше страждали від головного болю і болю в горлі. В учасників помітно покращилися стосунки з близькими людьми, що знизило рівень стресу і добре позначилося на здоров'ї.

Після експерименту учасники зрозуміли, що можна обходитися без обману і перебільшення, можна не брехати, щоб виправдати своє запізнення або те, що вони не можуть щось зробити. Неправдомовці часто стикаються з різними проблемами: їм доводиться раз у раз викриватися, пам'ятати, що і кому збрехали, і багато іншого.

Однак навіщо ж вони обманювали до цього? Для людей характерно обманювати, говорити тільки частину правди, яку вони вважають підходящою, або ту інформацію, яку, на їхню думку, бажає почути співрозмовник. Інша частина правди приховується. Люди можуть регулярно придумувати невинну брехню, яка нікому не зашкодить, але все одно

це згубно впливає на самопочуття і взаємини. Навіть брехня для порятунку залишає гіркий осад. Не випадково Святе Письмо закликає нас говорити правду одне одному (див. Ефес. 4:25).

Якщо ви схильні перебільшувати ту чи іншу інформацію, факти з вашого життя, зверніться до Бога і щиро попросіть Його вам допомогти позбутися цього гріха, зробити ваші уста і розум чистими. Він усемогутній Бог!

НЕ СУДІТЬ

Іноді, особливо коли є спокуса осудити чийсь, на мій погляд, неправильний чи несправедливий учинок, я згадую цю історію.

Якось на кінцевій зупинці я зайшла в маршрутку. Був обід, мікроавтобус «Богдан» стояв заповнений наполовину. Я сіла майже в кінці салону, навпроти задніх дверей. Виснажений наприкінці робочої зміни водій перераховував гроші, пасажирі спокійно чекали, коли автобус рушить. Так минуло декілька хвилин. Раптом тишу прорізав різкий та доволі неприємний чоловічий голос: «Водію, я довго чекатиму решту?!» Голос пролунав прямо за мою спиною.

Водій аж здригнувся. Було видно, що про гроші він просто забув. Він швидко відрахував решту й обернувся, щоб комусь її передати. Жінка, яка сиділа праворуч від нього, обернулася й голосно сказала: «Не король, міг би й сам підійти».

Я побачила, із якою вдячністю подивився на неї водій. Мовляв, дякую, що зрозуміли, як мені буває важко.

Бачили б ви, з яким небажанням та відразою пасажирі передавали вервечкою гроші. Я теж передала, не озираючись на сусіда позаду. Ми рушили. За декілька зупинок різкий голос у мене за спиною попросив зупинитися. Автобус зупинився. Секунд через 30 водій спробував зачинити двері. Голос закричав: «Зачекай! Я ще не вийшов!» Голос лунав звідкись знизу. Я машинально подивилася на джерело звуку. Подивилася вниз, бо тулуб чоловіка був на сходинках. Він не сидів, він виходив. У нього не було ніг... Молодий хлопець, до тулуба якого була прикріплена невелика дерев'яна дощечка на колесиках... Не судіть...

Одного разу знайомий розповів мені, як у годину пік йому в спину в тролейбусі штовхався, створюючи незручності, один пасажир. Він уже обернувся, щоб сказати все, що про нього думає, і раптом побачив, що той чоловік сліпий і шукає щось, об що можна обпертися.

Святе Письмо радить нам не судити нікого, бо лише Богові відомі наміри та мотиви думок і вчинків інших людей. Не судіть, аби потім не було боляче від того.

**Вікторія
Ярош**

« Молитвенное собрание обязательно выявит насколько заинтересованы члены церкви в духовном и вечном. Оно как пульс для тела, поскольку указывает на истинное духовное состояние церкви. »

Э. Уайт. Свидетельства для управляющих и сотрудников наших учреждений. С. 32

Своевременный ХЛЕБ

Хочу рассказать о чудесах Божьих, явленных нашей семье. Это был 1998 год. Тяжелое время... У нас было двое маленьких детей, мы ждали третьего ребенка. У мужа не было постоянной работы; время от времени ему предлагали подработку. Господь благословил нас осенью: муж хорошо заработал, и мы смогли сделать заготовки на зиму, купить картошку, лук, крупы, муку. Но зимой работы не было вообще, денег тоже не было. Мы не могли купить ни молока, ни творога, ни яиц, ни фруктов... Мы даже не мечтали об этом, просто радовались тому, что подвал заполнен овощами.

Но все-таки было то, на что обязательно нужны деньги, – оплата коммунальных услуг. Нам срочно нужны были 480 лей (это молдавские деньги), чтобы заплатить за ноябрь, но у нас не было ни копейки. Правда, в октябре я заполнила бумаги на пособия для детей, и нам уже должны были прийти деньги за ноябрь, но это была очень маленькая сумма.

Вечером мы с мужем опустились на колени и сказали: «Господи, Ты видишь нашу нужду. Если мы не заплатим за свет и газ, нам их отключат. Мы понятия не имеем, где взять деньги. Прости Тебя, помоги нам, пожалуйста».

Утром в дверь постучала женщина-почтальон: «Я принесла вам пособие на детей. 500 лей. Распишитесь, пожалуйста». Я сказала: «Здесь какая-то ошибка, это слишком много. Я только в октябре заполнила бумаги на пособия». Она ответила: «Вам назначили пособия с начала года». Но я все еще стояла в растерянности, не понимая, как такое могло быть. Почтальон сказала: «Женщина, здесь ваше имя написано? Распишитесь, пожалуйста, и забирайте ваши деньги. У меня нет времени, меня другие люди ждут».

Это было чудо. Мы заплатили за коммунальные услуги, и у нас осталось еще 20 лей, чтобы купить продукты. Слава Господу!

В следующем году произошло еще одно чудо. Зимой работы снова не было. У нас было уже трое деток. Наступил день, когда у нас закончилась мука, из которой я пекла хлеб, а купить было не на что. И снова мы преклонили колени: «Господи, у нас есть еда, но нет хлеба. Ты знаешь это. Просим Тебя, помоги нам».

На следующий день пришли наши знакомые. Мы с ними редко виделись, они были из другой церкви. Они перебрали вещи своих детей и принесли для наших целый мешок одежды. А еще они принесли нам огромную буханку хлеба. «Мы раз в неделю печем хлеб, – сказали они, – печем много, чтобы нам хватило на всю неделю. Мы всегда замешиваем одинаковое количество теста. Но вчера у нас было побуждение замесить чуть больше. Не знаем почему, но мы решили принести этот хлеб вам».

Мы со слезами на глазах приняли от них этот хлеб, как из рук Самого Господа. Это был ответ на нашу молитву. Буханка хлеба была такой большой, что мы ели ее несколько дней. Потом у мужа появилась работа. Слава Богу, что Он заботится о Своих детях!

Галина Джоник

НЕВОЗМОЖНЫЙ ДЕНЬ?

Хочу поделиться с вами двумя историями о том, какие духовные опыты пережили молодые люди, стремясь исполнить Божию волю. В Своем Слове, Библии, Бог говорит людям: «Помни день субботний, чтобы святить его... день седьмой – суббота Господу, Богу твоему» (Исх. 20:8–11). После того как Господь сотворил Землю, Он покоился в седьмой день, субботу, и дал нам указание поступать так же. Субботний день надо чтить.

Моя учительница в колледже каждый раз недоумевала, когда я приходила отпрашиваться у нее с субботних пар. «Ладно, – говорила она, – здесь вам делают поправки, но как вы собираетесь учиться в вузе, работать?» Многим светским людям буквальное исполнение Божьих требований может показаться странным и невозможным. Но так ли это? Верующие молодые люди рассказывали, как они старались исполнять это «невозможное» повеление.

АНАСТАСИЯ: Проблемы с субботой начались в пятом классе, когда рабочую неделю сделали шестидневной и мы стали

учиться по субботам. К тому же у нас сменился классный руководитель. Я человек ответственный, поэтому каждое воскресенье звонила однокласснице и спрашивала о домашних заданиях, полученных в субботу. То есть я делала домашние задания и на субботу, и на понедельник.

Казалось бы, молодец, не к чему придираться. Но классный руководитель была против такого положения вещей. Когда-то в ее классе училась девочка-адвентистка. С того времени она решила, что наша Церковь – секта. Именно так она говорила мне: «Настя, ты ведь в секту ходишь?» Что я могла ответить? В пятом классе я не знала, как правильно ответить на этот вопрос. К тому же я очень чувствительна к негативу, обращенному в мою сторону, из-за чего было еще сложнее дать ей ответ. Я не могла с ней спорить, пыталась объяснить, что это Церковь. Когда я сдавала ей домашние задания, она часто возвращалась к этому разговору.

В этой ситуации меня поддержала мама. Я рассказала ей, что происходит в школе, и мы стали молиться об этой

проблеме. Некоторое время спустя маму вызвали к директору. Вместе с ней пошел наш пастор. Классный руководитель сказала, что из-за пропусков уроков в субботу я стала хуже учиться. Да, у меня были некоторые проблемы в учебе, но, на мой взгляд, вовсе не из-за пропусков.

Директор спросила, какие у меня оценки. В основном у меня были четверки и пятёрки. Директор сказала: «Значит, девочка хорошо учится?» Но классный руководитель не могла смириться с тем, что я не прихожу в субботу на уроки.

В один момент, когда все эти трудности усугубились, я чуть не сдаюсь. Однажды я сказала маме: «Может, я пойду в субботу в школу?» Мама произнесла сильные слова: **«Если сейчас ты устоишь в верности Богу, то в будущем Он тебя благословит»**. Тогда мне было сложно проходить через эти испытания, но сейчас понимаю, что благодаря им я обрела сильную веру. Именно благодаря этим испытаниям я до сих пор с Богом. **В тот момент, когда ты чувствуешь, что готов сдаться, важно бежать к Богу. В Нем я нашла огромную поддержку.**

ПОДЯКА БОГОВІ ЗА ТЕ, що ще не відбулося

Одного разу ми, ще малі діти (мені було п'ять років, а братів – сім), попросили батька поїхати з ним до сусідньої громади, яка була розташована на відстані близько 20 кілометрів. Там він мав узяти участь у богослужінні. Аби скоротити відстань, ми поїхали ґрунтовою дорогою навпростець, не підозрюючи, яке випробування чекає на нас попереду. Ми отримали велике задоволення, милуючись чудовими картинами природи, яка наче купалася у променях сонця.

Дорога була суха, але, під'їхавши до лісопосадки, ми побачили десяти-метрову калюжу. Тато вирішив проскочити калюжу на швидкості. Спочатку високі бризки брудної води, що розліталися в різні боки від автомобіля, викликали в нас, дітей, захоплені вигуки, але, подолавши метрів п'ять, машина різко загальмувала й остаточно зупинилася посередині калюжі. Подивившись у вікно, ми навіть побачили жаб, пуголовків і водомірок. Усе свідчило про те, що це місце давно уподобали болотні мешканці.

Батько спробував дати задній хід, але автомобіль навіть не зрушив. Нічого не вдалося і при спробі їхати вперед. Хоч колеса крутилися, обдаючи машину мулом і брудом, було видно, що її дно остаточно застрягло на невидимому підводному горбку. Тепер

на зміну захопленим дитячим вигукам прийшов страх, адже сонце невблаганно зникало за горизонтом. Ми відчували себе безпорадними. Та й чим можуть у такому випадку допомогти діти? Не було видно і жодного попутного транспорту. Імовірно, місцеві водії знали цю «пастку» й об'їжджали її іншою дорогою.

Після всіх спроб зрушитися з місця батько знову сів за кермо автомобіля, подивився на нас, переляканих дітей, і сказав: «Давайте, діти, помолимося Господу, і Він нам допоможе». У нас не було ні найменшого сумніву, що Бог має силу визволити нас із цього безвихідного становища, тому що знали досвіди наших батьків. Ми всі схилили голови і батько коротко помолвився про порятунок. Закінчив він вдячністю Богові за надану допомогу. Хоч ми й вірили в Боже втручання, було незвично чути подяку за те, що ще не відбулося.

Після молитви тато завів двигун, увімкнув передачу і машина поїхала, немов асфальтованою дорогою. Нам навіть здалося, що вона пливе, а її колеса не крутяться. Великою вдячністю наповнилися наші серця, коли, від'їхавши від нещасливої калюжі на декілька метрів, ми зупинилися, щоб

ще раз подякувати, з якою ями визволив нас Господь. Тепер уже молитви подяки підносили до Бога ми, діти.

Коли через тиждень ми приїхали на це місце знову, щоб показати мамі, де Господь явив Свою силу, повз нас проїжджав трактор. Тракторист зупинився, щоб запитати, чи не потрібна якась допомога. Тато подякував за люб'язність і розповів, як тиждень тому ми тут застрягли і яким чином виїхали без сторонньої допомоги. Тракторист усміхнувся і заявив, що такого не може бути, а потім розповів, як декілька днів тому в цій калюжі застряг гусеничний трактор. Аби його витягнути, знадобилося два інших трактори. «Ви, очевидно, помиляєтеся», – закінчив він свою розповідь і поїхав далі. Однак жодної помилки не було. Такі досвіди залишаються в пам'яті назавжди.

Микола Н.

«Помни день субботний, чтобы святить его...» (Исх. 20:8)

Роман: Я поступил на первый курс техникума. В начале учебы мы с мамой подошли к заведующей дневным отделением, чтобы договориться относительно непосещения занятий по субботам. Но тогда этот вопрос конкретно не был решен, так как заведующая сказала: «Посмотрим, что будет дальше. Такого у нас никогда не было. Впервые о таком слышим». В результате я первый семестр учился по субботам. Это меня очень мучило, я знал, что поступаю неправильно и грешу. Я предал Бога.

Во втором семестре я решил во что бы то ни стало быть верным Богу в соблюдении субботного дня и снова подошел к заведующей. Она к тому времени уже знала меня лучше и разрешила не приходить в этот день на пары при условии, что я буду выполнять все задания.

Но однажды в субботу поставили экзамен по экономике. Преподаватель была довольно строгая. Я подошел к ней и объяснил, что из-за религиозных убеждений прошу ее разрешения сдать экзамен в другой день, до субботы. Она

согласилась, сказав, чтобы в пятницу я сдал ей экзамен устно. Никогда я так не учил материал, как в тот раз.

Прихожу я в пятницу, сильно волнуюсь. Она задает мне всего два вопроса, на которые я отвечаю, и говорит:

– Все, иди, я ставлю тебе пятерку.

– Как? Я же был готов рассказать любую тему. Думал, вы мне будете задавать вопросы по всему материалу.

– Роман, иди, у меня голова болит! Пятерку ставлю, что еще нужно?

– Спасибо огромное, – и я ушел.

Потом я узнал, что в субботу был экзамен, состоящий из семи теоретических вопросов и трех задач. Многие этот экзамен не сдали. Мне достались

только два устных вопроса. **Тогда я почувствовал реальную поддержку Божью. С того времени я не нарушаю субботний покой и стараюсь быть верным Богу в других важных библейских принципах.**

Лидия Плотницкая

Какая это радость — НЕСТИ ЕВАНГЕЛИЕ ЛЮДЯМ

я неправильно живу? Господи, скажи мне?» Так со слезами на глазах я и уснула.

Я пошла в женскую консультацию, и врач направил меня в онкологический диспансер.

Там хирург осмотрел меня и назначил день операции, но прежде мне нужно было сдать некоторые анализы. Когда я сидела в длинной очереди, увидела в коридоре много больных, и в голову мне пришла мысль: ведь эти люди не знают о Спасителе и могут погибнуть навсегда. Я пришла сюда, чтобы рассказать им о Христе.

На следующий день я пошла в больницу, взяв с собой духовную литературу. Я говорила больным о Христе, о Его спасающей любви, о вечной жизни. Некоторые люди плакали от радости и благодарили меня за весть о спасении, за надежду. Там было много палат, и за один день мне не удалось обойти все. На следующий день я пошла туда снова. Когда я обошла с Благой вестью все 36 палат, я почувствовала на сердце огромную радость от того, что успела что-то сделать для Господа.

Через нескольких дней я вдруг обнаружила, что опухоль исчезла. Я показала мужу, и он тоже удивился. Я подождала еще некоторое время, а потом пошла к врачу, назначившему мне операцию. Он, осмотрев меня, покачал головой и сказал: «Ничего не понимаю: куда пропала опухоль?», — и отменил операцию. Я сказала врачу и медсестре: «Меня исцелил Христос!» Потом около 20 минут рассказывала им о Боге, о своей Церкви и подарила им книги.

Когда я вышла из больницы, поняла, чего хочет от меня Бог: чтобы я рассказывала людям весть о спасении. С тех пор я рассказываю о Боге и Его Плане спасения везде, где только можно: в тюрьме, в больнице, в транспорте. Иисус сказал: «И проповедано будет сие Евангелие Царствия по всей вселенной, во свидетельство всем народам; и тогда придет конец» (Мф. 24:14). При условии принятия жертвы Христа, искреннего покаяния и оставления грехов мы можем быть вечными жителями Царства Божьего (Откр. 22:14).

Какая это радость — нести Евангелие людям! Спасибо Богу, что так удивительно меня исцелил.

Антонина Кузнецова

ДИВНИЙ СОН

Одного разу ми з чоловіком вирішили провідати молоду сім'ю іншого віросповідання. Для цього нам довелося подолати велику відстань. На обличчях чоловіка та жінки був розпач. Їхній єдиний син, якому було близько року, увесь тиждень цілодобово спав. Мама підгодовувала його грудним молоком, тому іноді він дозволяв їй це зробити, при цьому все одно продовжував спати. Я запитала, чому вони не викликають лікаря. Мати із сумом відповіла, що зверталася неодноразово. Лікарі оглядали дитину, говорили, що це кишкова інфекція, призначали антибіотики, проте покращення стану не було.

Тоді дитину направили в обласну інфекційну лікарню. Батьки, маючи власне авто, повезли сина до лікарні. Лікар приймального відділення оглянув хлопчика, ознайомився з обстеженням,

після чого повідомив, що дитина потребує реанімаційної допомоги. Батьки відвезли хлопчика в реанімаційне відділення. Там черговий реаніматолог також оглянув дитину, переглянув результати обстежень, сказав, що дитина не потребує реанімаційних заходів, і відправив додому.

І тут ми приїхали їх відвідати. Нам тільки залишалося заспокоювати батьків, приховуючи власний неспокій. Ми сказали, що треба попросити допомоги у Бога. На що мама з гіркою посмішкою відповіла, що вже просила про зцілення сина й обіцяла прийти до Бога, якщо дитина одужає. Проте мати й батько погодилися, щоб ми помолилися за їхнього синочка. Після молитви я попросила всі обстеження хлопчика, оскільки я лікар-терапевт. Я переглянула аналізи й оглянула хлопчика, і в мене склалася загальна картина його

МОЛИТВА зачинила бари

Молитва відіграє дуже важливу роль у житті християнина. Якщо ми молимося, то ми – щасливі християни. Бог часто дає нам можливість випробувати на собі силу молитви.

Одного вечора я вирішила піти в місто і подивитися, як і де мій чоловік проводить час. Поклала дітей спати, прибрала оселю і пішла поглянути, як живе вночі місто. Підійшла до одного бару, де часто мій чоловік проводив вечори, але його авто там не було. Щоб моя прогулянка не була даремна, я перейшла дорогу, стала за кущами і помолилася: «Господи, Ти знаєш, як ми вечорами сумуємо без нього. Так хочеться, щоб він проводив час із сім'єю. Прошу тебе, зачини ці заклади, щоб дружини не плакали вдома, чекаючи на своїх чоловіків. Ти знаєш, скільки сліз я пролила. Господи, почуй мою молитву, збережи мого чоловіка від гріха».

Помолилася, поплакала за кущами і пішла до іншого бару. Там теж не було його автомобіля. Я так само стала, ревно помолилася і вирушила до іншого бару, сподіваючись, що там точно його побачу, але заходити та починати сварку не було бажання. Там, на мій подив, його теж не було. Я знову сховалася за кущами, щоб мене ніхто не побачив, і також ревно помолилася, аби Бог оберігав його, де б він не був, і зачинив ці заклади. Я пішла додому, так і не дізнавшись, де був мій чоловік.

Минуло декілька місяців. Одного разу ми з чоловіком їхали в авто, і я побачила, що на дверях бару, біля якого

я молилася, висить замок. Тоді я не надала цьому великого значення. І так було декілька днів поспіль, доки не запитала чоловіка: «У чому проблема? Чому бар довгий час не працює?» Він відповів, що господар не місцевий і його дружина незадоволена, що його постійно немає вдома. Почалися сварки, і він його зачинив, тому що ніхто не захотів взяти в оренду. Так бар більше й не відчинився, доки ми там жили.

Якось, повертаючись з богослужіння, я проходила повз інший бар. Звернула увагу, що на дверях також висить замок у робочий час. Довгий час і цей бар був зачинений. Увечері запитала чоловіка: «Що сталося з тим баром? Чому він зачинений?» Чоловік пояснив, що барменка пішла в декрет, а господар інших не хоче брати, оскільки теж не місцевий. У місті в нього великий бізнес, і він вирішив, що для нього незначна втрата просто зачинити бар. Так я ходила до церкви повз цей бар, замок на дверях усе висів, а стежка до нього вже заросла травой.

Якось ми з чоловіком заїхали на автозаправну станцію. Там теж був бар, де мій чоловік грав у карти на гроші ночами. Цю автозаправну станцію купив новий господар і замість бару відкрив автомагазин. Ремонт магазину був у самому розпалі. Доки чоловік заправляв автомобіль, Бог нагадав мені про мою прогулянку і мої молитви. Слова останньої молитви я промовляла

на цій автозаправній станції. Раптом я усвідомила, що це була відповідь на мої молитви. Того дня я думала лише про те, яку силу має молитва.

Через певний час я розповіла чоловікові про свою незвичайну прогулянку, як я помолилася біля трьох барів і як Бог мені відповів. Він, звичайно, сильно здивувався, навіть був вражений. Минуло багато років, одного разу він у гостях згадав цю історію. Отже, не забув. Мій чоловік відтоді змінився на краще.

Наша віра й молитва здатні творити великі чудеса, і Бог завжди готовий нам у цьому допомогти. Я і сьогодні практикую цей метод. Частіше, як стемніє, виходжу на вулицю, іду до першого будинку і починаю молитися за всіх сусідів. Якщо Бог завдяки моїм молитвам бари зачинив, то і серця людей відкриє для Благості. Усемогутньому Богу честь і поклоніння!

Тетяна Н.

стану. Печінка й нирки ущільнилися, аналізи були в нормі, серце билось ритмічно, дихання було спокійне. Дитина спала, проте будь-якої миті цей сон міг перейти в кому, зважаючи на зміни печінки та нирок.

Я не знала, що робити в цій ситуації. Тут, на мій погляд, потрібні були консилиум лікарів і реанімація. Про свої думки я нічого не сказала батькам, просто помолилася, щоб Господь дав мудрість і керував мною. Я призначила ліки, які Господь поклав мені на думку, і батько пішов до аптеки. Після ін'єкцій та прийому всіх ліків батьки, заспокоївшись, що вдома є лікар, лягли спати, оскільки була ніч. Проте я розуміла, що ті ліки, які я призначила, це крапля в морі, тому часто молилася та підходила до дитини. На світанку я знову молилася і під час молитви почула, що хлопчик

заплавав. Яке це було щастя! Це був суботній ранок. Ми з чоловіком пішли в місцеву громаду на богослужіння, де також молилися за хлопчика.

На перерві між служіннями я зателефонувала мамі маленького хлопчика, щоб дізнатися про його стан, і почула, що він як уранці прокинувся, то більше не засинав. А зараз бавиться, і щаслива мама готує йому їжу. Це було чудо Боже.

Описуючи цю історію, я плачу, наче переживаю її заново. Зараз цим хлопчику близько 13 років, і з ним усе добре. Його мама почала читати Біблію, молиться, кинула курити на програмі «Дихайте вільно», а також почала відвідувати Адвентистську церкву. Слава Богу!

Галина
Андрейчин

« Нехай Бог
переможе
ті битви, котрі ми
не можемо
перемогти. »

Тихий діалог

Молитва – это встреча с Богом,
Неспешный, тихий диалог.
Ты говоришь совсем не много,
Но слышит душу твою Бог.

Он мысли все твои читает
И видит каждого насквозь,
Без слов тебя Он понимает:
Вопрос – ответ, ответ – вопрос...

Ты без прикрас – душа нагая,
И не лукавить, не схитрить.
Молитва – это жизнь другая,
И без нее нельзя здесь жить.

Перед Вселенной ты в ответе
За каждый звук, за каждый слог,
Нельзя бросать здесь слов на ветер,
Тебе внимает мудрый Бог.

Молитва – жизнь, общение с Богом,
Неспешный, тихий диалог,
И говорить не надо много,
Без слов все понимает Бог.

Любовь Бондаренко

ЗАПЛЮЩЕНІ ОЧІ

Одного разу молодий чоловік
упізнав у перехожому свого
вчителя молодших класів. Він підій-
шов до нього й запитав:

– Ви мене пам'ятаєте? Я був вашим
учнем.

– Так, я пам'ятаю тебе третьоклас-
ником. Чим ти займаєшся зараз?

– Я викладач. Ви так вплинули на
мене, що мені теж захотілося вихову-
вати юних учнів.

– Так? Дозволь мені поцікавитися,
яким саме був мій вплив?

– Ви насправді не пам'ятаєте? Доз-
вольте мені нагадати вам. Одного разу
мій однокласник прийшов до класу з
красивим годинником на руці, який
йому подарували батьки. Він його зняв
і поклав на парту. Я завжди мріяв мати
такий годинник, тому не втримався і
вирішив взяти його. Незабаром той
хлопчик підійшов до вас у сльозах і
поскаржився на крадіжку. Ви подиви-
лися на нас і сказали: «Той, хто забрав
годинник, що належить цьому хлопчи-
ку, будь ласка, поверніть його».

Мені стало дуже соромно, але не
хотілося розлучатися з годинником,
тому я не зізнався в скоєному. Ви
пішли до дверей, зачинили їх і ска-
зали нам усім вишикуватися уздовж
стіни, попередивши: «Я повинен
перевірити ваші кишені за однієї
умови, що ви всі заплющите очі». Ми
послухали, і це був найганебніший
момент у моєму житті.

Ви рухалися від учня до учня, від
кишені до кишені. Коли ви дістали

годинник з
моєї кишені,
ви продовжували рухатися до кінця
ряду. Потім ви сказали: «Діти, усе
гаразд. Ви можете розплющити очі
й сісти за свої парти». Ви повернули
годинник власнику і не сказали біль-
ше жодного слова з приводу цього
інциденту.

Того дня ви врятували мою честь
і душу. Ви не запламували мене як
зłodія і неблагополучну дитину.
Ви навіть не поговорили зі мною
про цей сумний випадок. Згодом я
зрозумів чому. Як справжній учитель,
ви не хотіли запламувати гідність ма-
ленького учня. Тому я став педагогом.

Обидва замовкли під враженням
від цієї історії.

Потім молодий чоловік запитав:

– Коли ви мене побачили сьогодні,
невже не пригадали цей випадок?

Учитель відповів:

– Річ у тому, що я обшукав ваші
кишені теж із заплющеними очима...

**Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.**

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:
UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО**

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ**

для
всієї
сім'ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, В. Шевчук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72